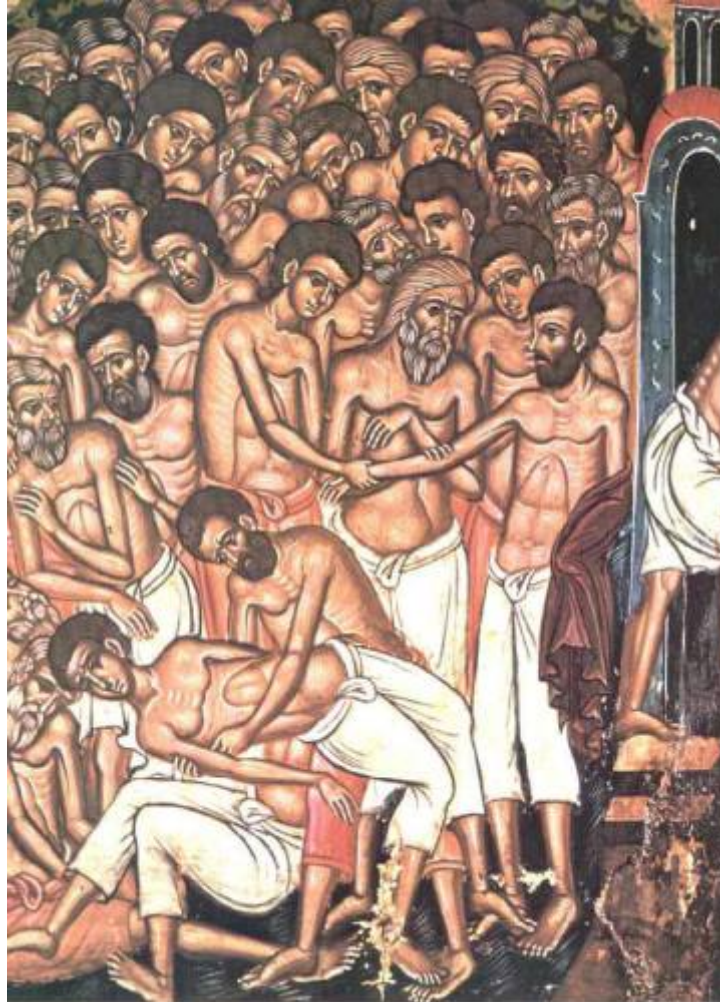


## Η μαρτυρική ομολογία (Μνήμη των Αγίων Τεσσαράκοντα Μαρτύρων)

/ Γέροντας Ιωσήφ Βατοπαιδινός († 2009)

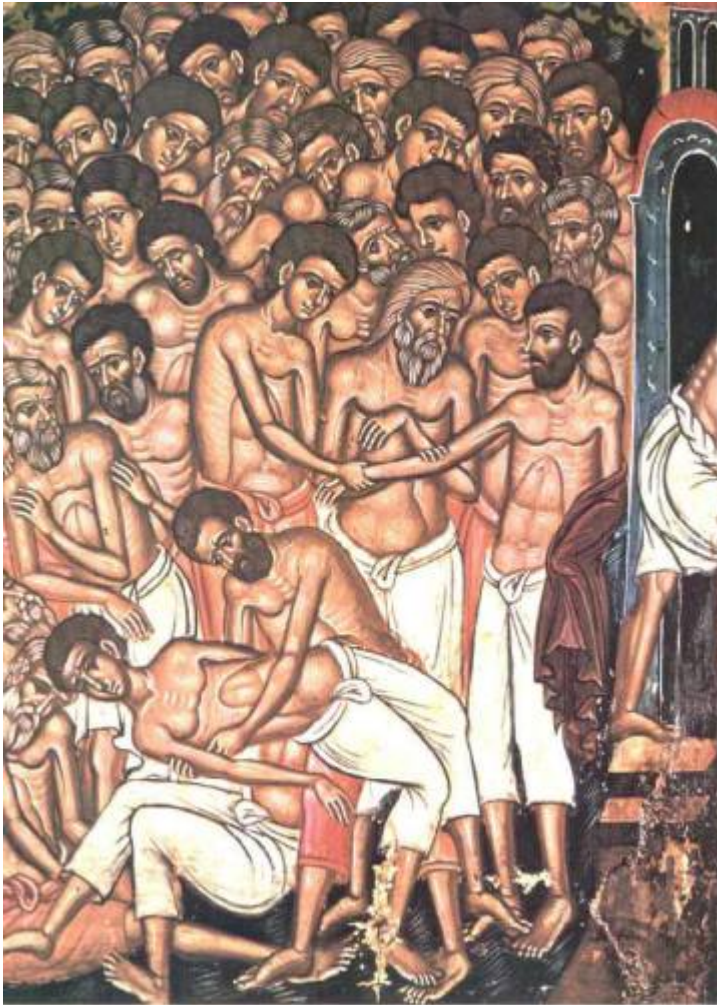


Εις ένα τροπάριο της ακολουθίας των εορταζομένων Αγίων Τεσσαράκοντα Μαρτύρων, λέγεται: «**Φέροντες τα παρόντα γενναίως, χαίροντες τοίς ελπιζομένοις έλεγον οι Άγιοι Μάρτυρες**».

Από την αρχή φαίνεται η **ετοιμότητα** της εφαρμογής του ομολογιακού χαρακτήρα του Χριστιανισμού.

«**Φέροντες τα παρόντα**». **Ποιά είναι αυτά;** Οτιδήποτε μπορεί να φαντασθή η διαβολική διάνοια, πού επινοεί τρόπους για να **εμποδίση**τους πιστούς να συνεχίσουν το δρόμο τους. Και αρχίζει από τις παραμικρές **ενοχλήσεις**, είτε εσωτερικές είτε εξωτερικές και φθάνει στο τέρμα των κακών, τον **θάνατο**. Γι αυτό οι χριστιανοί πρέπει να είναι έτοιμοι ακριβώς εις αυτή την έκτασι των

κακών,ούτως ώστε να φέρουν «τά παρόντα» **γενναίως**, όχι με μικροψυχία. **Και αυτό θα το κατορθώσουν, εάν ευρίσκονται «χαίροντες τοίς ελπιζομένοις».**



Πραγματικά, εάν υπολογίσωμε το τί περιμένει τους πιστούς από την θεία αμοιβή, **«ουκ άξια τα παθήματα του νύν καιρού προς την μέλλουσαν δόξαν αποκαλυφθήναι»**(Ρωμ. 8,18). **Ποία δόξα;** Αυτή πού λέει ο αθλητής της αγάπης. «Νύν τέκνα Θεού εσμέν, και ούπω εφανερώθη τί εσόμεθα· οίδαμεν δε ότι εάν φανερωθή, όμοιοι αυτώ εσόμεθα» (Α΄ Ιωάν. 3,2). Και τότε θα ευρίσκεται ο Ιησούς μας, Θεός εν μέσω Θεών. Δικαίως λοιπόν λέγει· «Εγώ είπα θεοί εστέ και υιοί Υψίστου πάντες».

Εις αυτά τα **ελπιζόμενα χαίροντες, αλληλοπαρεκινούνται οι Άγιοι Τεσσαράκοντα Μάρτυρες** και έλεγαν. **«Εάν τώρα δεν αποθάνουμε, τεθνηξόμεθα πάντως».** Εάν τώρα, στην ώρα της ομολογίας για την πίστι μας, τώρα πού ήλθε ο διάβολος να μάς φράξη τον δρόμο πού οδηγεί στον Χριστό, αρνηθούμε να πεθάνωμε,δεν θα πεθάνωμε ούτως ή άλλως ύστερα από λίγο καιρό; Έτσι και αλλιώς ο θάνατος υπάρχει και είναι αδύνατο να τον αποφύγωμε. **Τί θα κερδίσωμε, λοιπόν, αν παρατείνωμε την ζωή μας για λίγο μέσα εις αυτό το χάος, την κόλασι πού ζούμε;**

Θα πεθάνωμε για την αγάπη του Χριστού, ώστε να κερδίσωμε την ιδική Του αγάπη. Βλέπετε σύνεσι; Και άντεξαν στο φοβερό εκείνο κρύο και τα τόσα άλλα δεινά πού τους υπέβαλαν. Δεν παρήλθαν όμως τα δεινά εκείνα; Πόσο εκράτησαν;

Από τότε όμως, από τον 2ον αιώνα, πού άθλησαν οι Άγιοι Μάρτυρες και απέδειξαν την αγάπη τους προς τον Θεό, μέχρι σήμερα, πόσα εκατομμύρια γόνατα δεν ελύγισαν μπροστά στην εικόνα τους, μέσα στους Ιερούς ναούς, κατά την μνήμη τους και τους επεκαλέσθησαν με βάθος ταπεινοφροσύνης, να συγκατέβουν και να επιβλέψουν ευμενώς και εις αυτούς; Και αυτή είναι η επί γής αίγλη πού έχουν, η εν ουρανοίς πόση, αφού έγιναν υιοί Θεού;

Έτσι πρέπει και εμείς να **ερεθίζωμε** τον εαυτό μας. Γιατί, όπως είπε ο Ιησούς μας, «τό μέν πνεύμα πρόθυμον, η δε σάρξ ασθενής» (Ματθ. 26,41). Αυτά τα δυό, το πνεύμα και η σάρξ, παρ όλο πού είναι δυό, εν τούτοις είναι κατά τέτοιο τρόπο ενωμένα, πού επηρεάζει το ένα το άλλο. Εάν στην «σάρκα», τον εξωτερικό άνθρωπο, ο οποίος είναι περισσότερο αισθητός, δεν **δίνουμε τρόπους για να τον παρακινούμε** και μένει μόνος του μέσα στα συναισθήματά του τα βαριά και συγκεχυμένα, τα μετά την πτώσι, τότε αυτή η κατάστασι επιδρά και στο πνεύμα του, και δεν τον αφήνει να προχωρήση μπροστά παρ όλες τις καλές προθέσεις πού έχει. Επιδρά και σπρώχνει τον άνθρωπο στη νωχέλεια και την αδιαφορία και έτσι εμποδίζει τον καλό σκοπό.

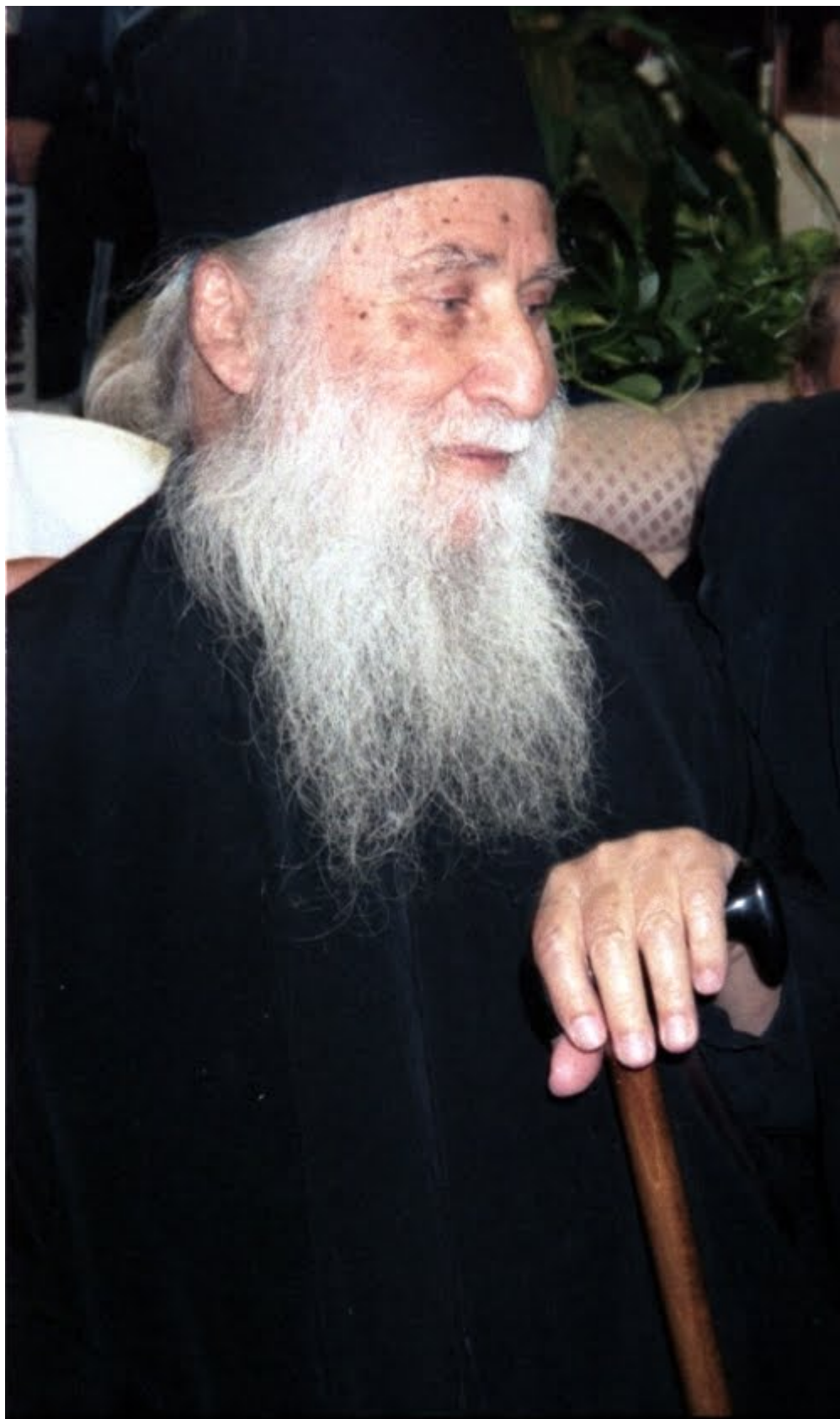
Ο άνθρωπος είναι αγαθό κτίσμα και έχει **ροπή προς το αγαθό**, έχει όμως εξαιτίας της πτώσεως μεγάλη ροπή και προς **το κακό**, γι αυτό ωφελούν πάρα πολύ οι **διάφοροι τρόποι και υποκινήσεις, λόγω του ότι χαρακτηριστικό της φύσεώς μας είναι η μιμητικότητα. Με διαφόρους τρόπους και επίνοιες παρακινούμε και σπρώχνομε τον εαυτό μας να αποκτήση συνήθεια του καλού και να αποφεύγη το κακό με τον φόβο και την απειλή.** Αυτό το βρίσκουμε πολλές φορές στους βίους των Πατέρων μας και εις αυτούς τους Μάρτυρες. Κατά την ώρα του μαρτυρίου, ενώ ευρίσκονται μέσα στο στάδιο, είτε παρηγορεί ο ένας τον άλλο, είτε ενθαρρύνουν οι ίδιοι τον εαυτό τους. Ξέρουν ότι η φύσι μετά την πτώσι έχει αποκτήση βαρύτητα και **αν δεν την σπρώξης δεν ανεβαίνει.** Πολλές αγαθές μνήμες και παραδειγματισμούς αναφέρουν οι Πατέρες μας και ιδιαίτερα ο Αββάς Ησαΐας. Ας επιστρέψωμε όμως στο μαρτύριο των Αγίων.

Στο τέλος, όταν ο ένας εξ αυτών ελύγισε και αρνήθηκε την ομολογία του, τότε έκαναν προσευχή οι Άγιοι να τους αξίωση ο Θεός όπως ήταν πιο πριν σαράντα τον αριθμό, σαράντα και να μαρτυρήσουν. Και αμέσως συνεπληρώθη η θέσι του πεπτωκότος και έτσι έμεινε ο αριθμός τους, όπως παρεκάλεσαν. Αφού με διαφόρους τρόπους εθανατώθησαν οι μάρτυρες, διετάχθη, όσα σώματα ήσαν νεκρά, να φορτωθούν σε άμαξες και να πεταχτούν μέσα στο ποτάμι για να

εξαφανισθούν, ή να ριχθούν στη φωτιά.

Όταν εδόθη η εντολή, άρχισαν να μαζεύουν τα λείψανα. Ένα όμως εφαινετο ότι ήτο ακόμη ζωντανό. Αυτό το παραμέρισαν, γιατί η διαταγή ήτο μόνο τα σώματα των νεκρών να καταστρέψουν. Στον τόπο του μαρτυρίου παρευρίσκετο και η μητέρα του ζωντανού μάρτυρος. Ευσεβέστατη μητέρα, η οποία, όταν ήκουσε ότι το παιδί της συνελήφθη και εμαρτυρούσε, έτρεξε εκεί για να το καμάρωση και να καυχηθή για την χριστιανική της ιδιότητα, αλλά και να το ενίσχυση συγχρόνως, μην τυχόν και λυγίση σαν άνθρωπος. **Πραγματική ηρωίδα!** Όταν είδε λοιπόν, ότι οι στρατιώται άφησαν το σώμα του παιδιού της, γιατί ήταν ακόμα ζωντανό και έφευγαν, αυτή εφώναξε να το πάρουν, αλλά δεν την ήκουσαν. Τί κάνει λοιπόν; Διά να ολοκληρώση πράγματι τον ηρωισμό της σαν χριστιανή μητέρα, το φορτώνεται και τους ακολουθεί, θέλει να το ρίξη πάνω στα άλλα λείψανα, να συντελειωθή και αυτός με τους άλλους, **μήπως και παραμείνει πίσω και υστερηθή την δόξα πού του ανήκε.** Εδώ, μόνο με την σιωπή ημπορεί να σταθή κανείς.





Πώς να χαρακτηρίσει τους παλμούς αυτής της χριστιανικής καρδιάς; Μητέρα αυτή, να βλέπει το πολτοποιημένο παιδί της να σπαράζει και **αντί να επινοήσει τρόπους να το παρηγόρηση και απαλύνει τους πόνους, αντί να επινοήσει τρόπους παρηγοριάς της πληγωμένης καρδιάς της από το αίσθημα της φρίκης, φοβάται μήπως δεν ολοκληρωθεί η αγάπη αυτής και του παιδιού της προς τον Χριστό**

. Ξεχνά όλους τους πόνους, την γυναικεία αδυναμία και ασθένεια και τρέχει μήπως και υστερηθή το παιδί της της ολοκληρωτικής αξίας των συμμαρτυρησάντων. Ιδού χριστιανική καρδιά, η οποία αγαπά υπεράνω όλων τον Θεό και μόνο!

Τελειότατο παράδειγμα, πού πρέπει να συγκινή τον καθένα και ιδίως εμάς τους μοναχούς, οι οποίοι ετύχαμε τέτοιας κλήσεως, της ιδιαιτέρας προνοίας του Θεού. Μάς ελύτρωσε από την αιχμαλωσία της ματαιοφροσύνης γενικά και μάς εκάλεσε ειδικά στο στάδιο εκείνο, πού εστάθησαν όσοι τον αγάπησαν ολοκληρωτικά και εθυσίασαν το πάν, ακόμα και αυτή την ζωή τους, για να ολοκληρώσουν την αγάπη τους προς Αυτόν.

Είμεθα οι συνεχισταί και συναθληταί των Σαράντα μαρτύρων και όλων εκείνων, οι οποίοι κληθέντες από τον Ιησού μας, αφού ελκύσθησαν από τον Πατέρα Του και ενισχύθησαν από την Χάρι του Παναγίου Πνεύματος, κατώρθωσαν να αποδείξουν ότι ηγάπησαν εξ ολοκλήρου τον Θεό και το απέδειξαν με κάθε είδος αυταπαρνήσεως και φιλοθείας, όση περιείχε η φύσι των. Δεν είναι καθόλου υπερβολή, όταν βάζομε και εμείς την ευτέλειά μας εις αυτή την γραμμή. Ναί, σαν ανθρώπινα όντα των δυστυχισμένων τούτων καιρών, μάς λείπουν πάρα πολλά. Και ναί μέν εις εμάς συνέβη δυστυχώς αυτή η εξέλιξι προς τακάτω, **ο Θεός όμως δεν άλλαξε την θέσι του απέναντί μας**. Παραμένει η απόλυτος πατρική στοργή και αγάπησε και εμάς όπως αγάπησε και τους προηγούμενους αθλητές· εκείνους τους μεγάλους μάρτυρες και ομολογητές. **Έβαλε και εμάς στην ίδια μερίδα, στο ίδιο στάδιο, και περιμένει και από μάς στο μέτρο των δυνάμεών μας, να αποδείξωμε ότι προτιμούμε την αγάπη Του παρά οτιδήποτε άλλο**. «Μηδεμίαν εν μηδενί δίδοντες προσκοπήν, ίνα μή μωμηθή η διακονία, αλλ εν παντί συνιστώντες εαυτούς ως Θεού διάκονοι» (Β Κορ. 6,3.4).

Και έτσι να είστε βέβαιοι, ότι η θεία Χάρι, πού δεν κάνει λάθος ποτέ, η οποία προείδε ότι είμεθα ασθενή όντα, ευτελή και ουτιδανά υποκείμενα, κατεδέχθη στην θεοπρεπή της μεγαλοσύνη να μην μάς υστερήση της ευλογίας και να μάς κατατάξη στην μερίδα των εκλεκτών. Έχομε προς τούτοις και την πρεσβεία των προαπελθόντων θεωμένων Μαρτύρων, πού καταδέχονται εμάς τους ευτελείς, παρακαλούντες την αγάπη του Θεού να βαστάζη τις αδυναμίες μας, να ενισχύση τις ελλείψεις μας και να μην μάς αφαιρέση την καλή κλήσι την οποία μάς προσέφερε, παρ όλες τις προδοσίες μας.

Με **καλή πρόθεσι** λοιπόν, όλοι μας να γυρίσωμε και να παρακαλέσωμε τους **Μάρτυρες** σήμερον, και αύριον τους **Οσίους** και μεθαύριο τους **Ομολογητάς** και εν συνεχεία πάντας τους **Αγίους**, οι οποίοι μάς αναμένουν, να εντείνουν την προσπάθειά τους, την πατρική τους στοργή, να ικετεύσουν την παναγαθότητα του Χριστού μας να μάς ανεχθή και να δώσουν σε μάς ζήλο, **μόρια του ζήλου**, από

αυτά πού είχαν εκείνοι στην ψυχή τους και κατώρθωσαν να τελειώσουν την μεγάλη τους αποστολή. Πράγματι, θα γίνη και σε μάς, σαν τα παιδιά εκείνα τα οποία είχαν πλουσίους γονείς και παρ' όλο, πού αυτά ούτε εργάσθησαν, ούτε για να εργασθούν ήσαν ικανά, εν τούτοις απέκτησαν ευμάρεια κληρονομική. **Εάν το κατά δύναμι καταθέσωμε και εμείς, τότε θα καταδεχθούν οι Πατέρες μας, οι Μάρτυρες, οι Άγιοι, να μάς δώσουν με την πρεσβεία τους αυτό πού μάς λείπει και έτσι θα επιτύχωμε και εμείς.**

Όλοι μας λοιπόν, **είμεθα υποχρεωμένοι να αποδεικνύωμε** όντως, ότι όχι μόνο δεν μεταμεληθήκαμε για την κλήσι μας, αλλά στενάζομε κάθε ημέρα με συνείδησι της αδυναμίας μας, **ομολογούμε την ευτέλεια και κηρύττομε την ανικανότητά μας, αλλά όμως δεν υποχωρούμε κατά πρόθεσι.** Επιθυμούμε και εμείς να συνεχίσωμε τον δρόμο και να τον τελειώσωμε εν Χριστώ. Αμήν.

**Πηγή:** *Γέροντος Ιωσήφ, Διδαχές από τον Άθωνα, Ψυχωφελή Βατοπαιδινά 8, γ' Έκδοσις, Έκδοσις Ιεράς Μεγίστης Μονή του Βατοπαιδίου, Άγιον Όρος 1999*

<http://bit.ly/1fYbYPA>